

Interiér kaple sv. Kříže na Karlštejně s deskovými obrazy Mistra Theodorika (před r. 1367).

Sochařství zůstávalo stále v úzkém vztahu k architektuře. Zachovala se celá řada dřevěných soch, většinou součástí chrámových interiérů, s motivy madony či svatých, a opět i v této oblasti vysoko ční dílo parléřovské huti se sochami na náhrobcích přemyslovských knížat a králů a především cyklus 21 kamenných bust z triforia Chrámu sv. Víta, zachycujících zřejmě značně realisticky podoby členů lucemburské dynastie a dalších osob z okruhu pražského dvora.

Zcela mimořádným jevem je české malířství 14. století. Plynule se rozvíjelo nástěnné malířství (křížová chodba Emauzského klášteřa a přilehlý kostel Panny Marie, kaple sv. Kateřiny na Karlštejně), ale svého vrcholu dosáhlo deskové malířství zvláště v díle **Mistra Theodorika**, působícího při dvoře Karla IV. Nejznámější je jeho monumentální cyklus 130 deskových obrazů svatých z kaple Svatého kříže na hradě Karlštejně. Pozoruhodné je individuální ztvárnění jednotlivých postav. O tom, jakého rozkvětu dosáhlo malířství té doby, svědčí údaj, že pražský cech malířů měl na 400 členů. Mimo pražské centrum působily i další dílny, jihočeské (Mistr vyšebrodského oltáře, Mistr treboňského oltáře) nebo moravské. Vysoké úroveň dosahovala knižní iluminace a užité umění (bohoslužebná roucha, relikviáře na uchování ostatků svatých, předměty denní potřeby, avšak vše překonávají korunovační klenoty českých králů, zhotovené z podnětu Karla IV.).

Mistr Treboňského oltáře (detail, kolem r. 1380).